

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

CONARÀ AL MENOS VHS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CATALUNYA PINTORESCA

La plassa de Viladrau, la tarde de la festa major.

PER LA TANGENT

El *Diluvi* del diumenje ja no 'ns insulta. No 'ns diu sino que tenim *curiosidades de mujerzuela*, y suposa que *solo la envidia de algún roñoso que siendo jesuita de traje corto se disfraza de liberal, puede hacer lo que está haciendo* LA ESQUELLA contra el DILUVIO, que es una publicación *conocidamente anti-jesútica*.

Anti-jesútica y montserratina ¿veritat?

Aquests atachs atenuats y aygualits demostran ó bé que l' *Insensat* ha cedit las eynas d' escriure que tan malament manejava á algun company de treball, ó bé que algú que mana més qu' ell en aquella casa li passarà las quartillas per la bugada avants de publicarlas. Hi queda encare alguna taqueta, perque está vist que 'l *Diluvi* no pot fer may net; pero, en fi, 'ls seus lectors tindrán sempre que agrahirli aquest esforç. No es poch de agrahir que un periódich tan poch aficionat á l' aygua clara y fresca, siquiera una vegada á la vida s' haja rentat la cara.

* * *

Mes deixém apart aquesta qüestió de forma y consigném per lo que toca al fondo del assumpto que 'l *Diluvi* ha fet lo que fa sempre: una vegada mes s' ha escorregut per la tangent.

Fins ara 'l net de la *Salvadora* no ha pogut rebatre un fet tan sols dels moltíssims que quedan consignats en los nostres articles, ni un punt siquera de las manifestas conexions entre l' actual periódich y aquella famosa societat qual historia coneixen avuy Barcelona, Catalunya y Espanya entera.

Unicament, en sos últims articles y al veure's acorralat, insinuá y repetí que las responsabilitats emanadas de *La Salvadora* no podian afectar-lo, per quant desde *El Telégrafo* á *El Diluvi*, 'l periódich *havia sigut comprat y recomprat*.

Y com siga que á nosaltres ens agradan las cosas claras, y creyém que al públich li agradan també, en nostre número anterior l' invitavam á explicar com, quan y en quina forma s' havian efectuat aquellas operacions de compra-venta, puig per evadirse de las responsabilitats de *La Salvadora*, no basta apelar al subterfugi de la compra y de la recompra, sino qu' es precís ademés donar explicacions y detalls fins á demostrar que aquelles responsabilitats han quedat interrompudas.

Donchs, á pesar de aquesta invitació, á pesar de donar al *Diluvi* la preferencia pera plantejar l' assumpto, per ser de carácter intern, el *Diluvi* s' escapa, fuig, s' escorra, y al empendre la retirada ens tatxa de tenir curiositats de doneta.

Després de aquesta fugida, que implica l' abandono del seu últim reducte que será no de pedra sino de cartró quan se nega á defensarlo; després d' escaparse de una manera tan llastimosa, ja no té cap escut que l' ampari, ni cap obra de defensa que 'l resguardi: queda en camp ras y al descubert, y es cert, certíssim lo que nosaltres afirmarem al dir en l' últim dels nostres cinch articles: *El Diluvi es la Salvadora*.

* * *

Pero ¿qué tindrà la qüestió de la propietat del *Diluvi* que no puga tractarse en públich? ¿De quina manera s' haurán fet las alegadas compras y recompras? ¿A quins mòvils haurán obehit? ¿Quins misteris tancarán?

Vels'hi aquí un altre punt de vista, qu' entra de plé en la nostra jurisdicció fiscalisadora, y que no pensém pas abandonar-lo, per dos motius:

Primer: per demostrar que no podia ser la *curiositat* lo nostre mòvil, al invitarlo á explicarse, per quan nosaltres tenim la pretensió d' estar enterats de la qüestió sino ab tots los detalls, lo suficientment pera tractarlo pel nostre compte, en vista de que 'l *Diluvi* la refuig.

Y según motiu: per haver rebut algunas cartas invitantnos ab molta instancia á ferho, y havernos demanat lo mateix moltíssimas personas de las que han llegit ab interés la historia de *La Salvadora*.

De manera que la curiositat qui en tot la té es lo públich, no nosaltres.

Y considerantla molt legitima, en lo próxim número farém lo possible pera satisfacerla.

Per lo tant, fins á divendres.

P. DEL O.

CRÓNICA

Diumenje vá celebrarse en lo Saló de sessions del Palau de Ciencias, lo primer *meeting* organitzat per la *Societat barcelonesa del lliure-cultiu del tabaco*, al qual hi doná importancia, la presencia del eminent home públich, D. Joseph Carvajal.

Se tracta de recabar dels poders públichs la facultat de cultivar en la Península la planta del tabaco, sustituhint ab ella altres cultius que no resultan remuneratoris, ja pel baix preu que tenen en lo mercat determinats articles, ja també per las infinitas plagas que destruheixen moltes cullitas.

Los pobres pagesos agobiats de tributs, no saben ja per quin costat girarse. Ni 'l blat, ni 'l ví s' adineran... tot baixa, menos las contribucions.

Diuhem que 'l fumar entreté y es un consol. Donchs als agricultors y á tots los ciutadans que per reflexo sufren las conseqüencias del angustios estat de l' agricultura, ni l' alivio 'ls queda d' encendre 'l cigarro. Lo tabaco es per ells un article de luxo. Podrían fumar de la cullita y 'l govern no 'ls ho permet. L' Arrendataria fuma y ells escupen.

Los Senyors de l' Arrendataria resultan ser los amos del auca. Per ells y sols per ells se fá la festa. Gosant com gosant del monopoli de la elaboració y venta del tabaco, y consumintse com se consumen, vulgas que no, tots los seus productes á Espanya, sembla natural, que procurassin daurar la pildora, adoptant pèl seu negoci, la primera materia de producció nacional, tant més quan está probat per repetits ensaigs, que 'l tabaco espanyol resulta bastant fumable.

Aixís ho fan, y en pitjors condicions, es á dir sense que la terra produheixi 'l tabaco de bona qualitat que 's culliria á Espanya, altres païssos que sostenen l' estanch, com Fransa, Italia y Alemania. Aquells governs creuen qu' es d' alta conveniencia consumir ab preferencia 'ls productes que 's poden recolectar en lo mateix país, abstenintse tot lo possible d' enviar á terra estrangera, las grossas sumas que representa la compra del tabaco destinat al consúm.

Y es que aquells governs, ans que tot miran per casa, mentres que 'ls nostres no miran mes que per la séva butxaca.

Per aixó consenten molt tranquils tots los abusos de l' Arrendataria, donantli carta blanca, no sols per envenenarnos, sino també per empo-brirnos.

Sense consideració á qu' Espanya podria produhir tot lo tabaco que necessita pel seu consúm, y algún pico més; sense atendre á qu' en totas las

LA NOTA DE LA SENMANA

TEATRO
PRINCIPAL

INAUGURACION

FRANCILLON

TEATRO
ROMEA

INAUGURACION

ADRIANA

LECOUVREUR

ELDORADO

INAUGURACION

LA VERBENA
DE LA

PALOMA

—¡Vingui aquí!

nostras colonias, á Cuba, á Puerto-Rico, á Filipinas, á Fernando Poo y fins en la provincia de Canarias se produheix tabaco de magnífica calitat, l'Arrendataria acut al mercat dels Estats Units, y compra allí las últimas classes, lo rebuig, lo que ningú vol.

De manera que podriam fumar bé y fumém destestablement; de manera també que ab lo cultiu

del tabaco á Espanya se fomentaria la pública riquesa, y una riquesa inmensa 's pert miserablement. Y l'Arrendataria no calcula que no sent tan pobres com ara y fumant millor que avuy, lo consum aumentaria, y 'l seu negoci aniria vent en popa.... A pesar de aquesta ley económica infalible, l'Arrendataria 's tanca en la seva rutina y desdenya totas las innovacions.

GÈNERO MILITAR

Entrada en caixa.

Jo fins crech que si s'oposa al lliure cultiu del tabaco es per no posar al alcans de totes las inteligencias, l'escandalós negoci que realisa, á favor del monopoli, venentnos per 10 lo que á n'ella no li costa mes que 1.

Si 'l tabaco 's cultivés á Espanya, tothom sabria lo que val, lo que l'Arrendataria 'n pagaria al productor y lo qu'ella 'n faria pagar al públich y aixís com avuy tothom calla, probablement llavors tothom diria:

—Vaja, que aquestas cosas no 's fan pacíficament en un estanch, sino á la carretera y ab trabuch.

Lo *meeting* del diumenje per ser lo primer que se ha celebrat á Espanya, vá anar bastant bé. Molt gent, molt entusiasme, tots los oradors van recullir merescuts aplausos.

No obstant, un amich meu molt de la broma, després de sentir tots los discursos, y comparant l'especial eloqüencia de cada orador, ab una classe distinta de tabaco, feya al final lo següent resum del *meeting*:

Discurs del Sr. Poggio: molt fi, ben elaborat: *un cigarro puro de Filipinas*.

Discurs del Sr. Tubau: flonjo, humit, elaborat ab precipitació: *un cigarro puro de deu céntims*.

Discurs del Sr. Rahola: ben filat, atapat, sense nervis ni tronchs: *un cigarro puro de mitj ral, triat, d'aquells que fan la cendra molt blanca*.

Discurs del Sr. Combas: dit á tot pulmó: *un escanya pits, molt fort*.

Discurs de Sr. Sarriera: reflexiu y reposat: *rapé*.

Discurs del Sr. Avila: plé de disquisicions botánicas y geográficas: *picadura en lata*.

Discurs-resum del president: brillant, fascinador, ple d'aroma: *regalia fina, marca Carvajal*.

Lo mateix amich, deya que no comprenia, com tractantse de tabaco, no vá colocarse á la porta del local, un retol que digués: «*Se permite fumar*.»

Y per final afegia:—Los Srs. de l'Associació han tingut un descuit, no convidant al bisbe Catalá. Avuy que las cosas s'inclinan cap al costat mistich, la cooperació activa del bisbe del *Fumém*, hauria donat al acte, una importancia extraordinaria.

Ara, deixant guassas apart, no 'ns cal dir sino

L' hora de fer provisions.

que la llevar está llansada; pero no la del tabaco, sino la de la idea del cultiu.

Si 'l pais sacut lo séu ensopiment, y desplega una mica d'energia y entusiasme, aqueixa llevar germinará. D'altra manera, 'l tabaco de la Peninsula, avants de neixer, ja se 'n anirá en fum.

Y 's donará 'l cas de que mentres unas quantas dotzenas de cigarreras esbalotadas logran sempre tot lo que 's proposan, los agricultors espanyols, per massa mansos, haurán de continuar contemplant com l'Arrendataria 'ls desdenya á n'ells y 'ns envenena á tots.

P. DEL O.

JA HO VEURÁS

Després de la ceremonia quan ja tots dos son casats, en Manel surt de l'iglesia ab la Pilar al costat.

—¿Sabs Pilar,—diu ell á n'ella neguitós,—lo que hi notat?

—¿Los plors que feya la mare?....

—No, no; res d'aixó Pilar.

Quan lo capellá 'ns casava ¿sabs quan ell ha preguntat si 'm volías per espós?

Llavors tu molt baix molt baix, has contestat lo «si pare»; tan baix, que ni 'ls convidats han sentit pas lo que deyas.

—No t'espantis; aixó ray... es la falta de costum.

Tingas la seguretat que quan altre cop me casi cridaré mes... ¡Ja ho veurás!

LLUIS SALVADOR.

GÈNERO MILITAR

Artillería... de plassa.

¡PUM!

Es l' argument de moda, la quinta essencia de la oratoria fi de sigle.

¿Un marit está cremat ab la séva dona?

—¡Pum!

¿Una noya no vol escoltar las proposicions d' un jove?

—¡Pum!

¿Una casada desdenya l' amor d' un galán?

—¡Pum!

Ja no 's necessita per res la eloqüencia de la paraula ni la forsa del convenciment.

Ab lo modern sistema del ¡pum!, tan bé s' explica un mut com l' home més ágil de llengua.

En tenint una pistola ja 's té tot.

Y millor que una pistola, un revólver, que té més tiros; es dir, més forsa persuassiva.

Avants, aixó de disparar armas de foch se guardava pera las grans solemnitats. Unicament quan quedavan agotats tots los medis *legals* s' acudia á la pólvora.

Un tiro de pistola revestia llavors tots los caràcters d' un aconteixement, digne de ser referit en extensas *últimas horas* ó en patétichs romanosos cantats per la planyidera veu dels cegos.

L' atentat ocupava llarchs días l' atenció pública, y l' home del tiro 's convertia en un ser sobrenatural qual nom corria de boca en boca.

¿Avuy? Avuy vivim en un troteig continuu. ¡Pum! per aquí, ¡pum! per allà, ¡pum! per la dreta, ¡pum! per la esquerra...

Quan comensém á parlar d' aquest atentat, ho hem de deixar corre pera posarnos á parlar d' un altre. Pero apenas n' hem dit dugas paraulas, vé ja un altre tiro á destorbarnos, y luego un altre que 'ns distréu d' aquest... y aixis hasta l' infinit.

L' abundancia porta la baratura, la baratura ocasiona l' indiferencia.

¡Rompan filas!

Per xó ja no fem cas dels tiros. ¡Se 'n disparan tants!...

A Barcelona en pochos días n' hem sentit tirar una porció. A la plassa de sant Pere, á la Ronda, al mercat de sant Joseph...

La veritat es que al preu á que s' han posat avuy las pistolas, aixó de que 's pugui fer l' home per una friolera, es molt tentador.

¿Volen res més curt, senzill y *modernista* que l' aplicació de las armas, á la solució dels conflictes personals y doméstichs?

La cosa encanta per la séva maravellosa rapidés.

A las nou á l' armeria, á las deu ¡pum! ... y á las onze al calabosso.

Dugas horas no més, y l' home 's troba armat, venjat y *enxiquerat* per una pila de días.

Lo mal es que ab lo desarrollo que va adquirint lo sistema, del ús s' anirá al abús, y aviat se consumirán més tiros que mistos de cerilla.

Avuy encare sembla que hi ha la mira de reservar lo procediment bélich pera assumptos que, si per la generalitat no valen la pena, per l' interesat tenen importancia suprema.

La dona que 's resisteix á pronunciar 'l sí... la muller que no vol tornar al domicili conjugal... la mamá que 's nega á convertirse en sogra...

Tot aixó, segons com se mira, pot posar á un home fora de sí, induhintlo á aixecar lo gatillo del revólver...

Pero ¿quí 'ns diu que demá 'l sistema no s' anirá vulgarisant, aplicantse á qualsevol menudencia?

Jo ja 'm sembla que ho estich veient.

Entrarém al café, y sense pensar res ens assentarem sobre 'l barret que un senyó haurá deixat á la cadira.

—¿Cóm es que ha fet aixó?

—¡Oh! No me 'n he adonat.

—¿No? Donchs tingui... ¡Pum! Aixís apendrà á no assentarse sobre 'l sombrero de ningú.—

Estarém en un teatro presenciant l' estreno d' un' obra.

—No m' agrada gayre aquesta escena—dirém ab tota l' ignocencia del món.

—¿Per qué?—'ns replicará un fulano que 'ns haurá sentit.

—Perque es llarga.

—Pues miri; aixó ja no ho es tant... ¡Pum! Soch cusí germá del autor.

Anirém pél carrer y 'ns mirarém una dona.

—¿Ab quin dret ha fixat la vista sobre la méva senyora?—'ns preguntará 'l marit.

—¿Y á vosté que li importa?

—¿Qué?... ¡Pum!... Vaji á mirarse 'l cap de sa tía.—

Lo qu' es jo, ja ho tinch pensat. D' aquí endavant no 'm miraré cap dona, ni saludaré á cap home, ni obriré la boca per res.

¿Que algú 'm trepitja? Calla y aguanta. No fós cas que al reclamar me respongués ab lo ¡pum!

¿Que 'l forner ens porta 'l pa cremat? Muixoni y res de queixarse. ¡Un ¡pum! hi cau tan depressa!

¿Que 'l gos d' un senyó 'm mossega? Que mossegui tan com vulgui. Val més aixó, que no pas que jo l' esquivi y 'l séu amo s' enfadi y 'm fassi ¡pum!

No obstant, me sembla que si las autoritats s' hi empenyessin, encare potser trobariam algún medi per no caure en aquest lamentable extrém.

Suprimir las personas violentas es difícil, ja ho sé; pero ¿no hi hauria manera, al menos, de desarmarlas?

Aixís com no 's despatxan certs medicaments sense una recepta del metje, ¿no 's podría dictar una disposició manant als armers que no venguin cap pistola sense una recepta del arcalde del barri?

No sé si m' equivoco; pero se 'm figura que suprimint las armas suprimiríam el ¡pum!

A. MARCH.

SONET

Animal, indecent, gandul, talós,
criatura, trampós, burro, llengut,
tonto, deixat, desvergonyat, perdut,
cara groixuda, carcamal, rabiós,
boig, poca-pena, tabalot, cap-gros,
embustero, mu-sol, murri, tossut,
borratxo, poca solta, bestia, brut,
mala pessa, bacó, bleda, orgullós,
calavera, dolent, ase, tronat,
canalla, papa-natas, fart, pillet,
cap-vert, viciós, desanimat, ximplet,
tronera, porch, trapella y mal-pensat.
Si 'l lector recordá' aqueixos noms logra
sabrà tot lo que 'm diu la meva sogra.

JOAN MANUBENS VIDAL.

FANTASIA

Alló no era un quarto, era un cel; y per acabar de semblarho fins la sillería y ríchs cortinatjes que lo adornavan eran de satí blau. Las tapissadas parets estavan materialment cubertas d' atrevidas aquarelas y quadros pintats al oli firmats pels millors mestres. Pena dava talment tenir que trepitjar la envellutada catifa que tapava las rajolas. Flors per tot arreu; bronzes y fanchs artístichs posats sobre reconeras adornavan los cantells d' aquell niuhet d' amor y falagueras esperansas, y una bronzejada aranya vomitava generosa intensa llum incandescent, convertint aquell quartet en un veritable paradís.

Ens trobavam sols!... Tant acostats estavam que, sens ella adonáren, un de mos brassos li rodejava sa bella cintura que, á gosar, l' hauria estreta contra mon pit com lo lleó rebrega als seus cadells, mentres que l' altra ma era 'l refugi de las d' ella qu' ardentes y tremolosas reposavan aparelladas ab esllanguiment com presoners vensuts y drotats.

¡Quina dona!... Bastava una mirada d' aquells ullassos joganers per quedarse extassiat y enlluhernat ensemps per la brillantor de sas blavas ninas. Sos llabis, encesos é incitants, semblava com si busquessin aygua ab que apagar un foch devorador. Sas galtas, esgroguehidas sens dupte

per lluyta interior, ostentavan, graciosas, un petit clotet, en el que ab tot y ser tan xich hi hauria enquistat un mon sencer de petons y de caricias.

¡Deu meu, quánta felicitat me rodejava!...

Ab l' afany de contemplarla fit á fit vaig anar relliscant de mon assiento cayent per fi agenollat á sos peus, y mirantmela com pelegri perdut en lo desert guayta ab deliri á la esplendent estrella, se descloueren mos llabis pera mormolar tremolosos un

—¿M' estimas?...

—T' estimo—respengué ella ab veu feble, pero clara, com ressonancia d' eco.

—¿Serás meva?...

—T' ho juro; contestá ella conmosa, deixant caure son cos sobre ma espatlla y reposant sobre del meu son cap!...

Confosa nostra alé, nostres cabells confosos, mon tendre cor trobavas transportat á un mon millor, á un cel tal volta, del que 'n baixá ab recansa un suspir perfumat qu' escapá de son pit, y al dirli jo—¿Qué tens?...—alsá ella son cap y duas líquidas perlas saltaren de sos hermosos ulls; mes al anarlas á recullir ab mos llabis pera qu' en la catifa no 's perdessen, varen toparse ab sa boca y.... un ruído sech, estrident, com lo cruixir d' un moble nou vingué á distreure nostre felicitat.

Ella baixá son cap avergonyida y jo, girantlo, vaig quedar-me sorprés al veure retratadas nostras imatjes en la lluna d' un rich armari de mirall.

¡Quina cara la meva!... ¡Estava trasportat!... Embadalit mirantme, ni pensava ab ella, com ella veyentme ab lo cap tombat no pensava que jo pogués veure pel mirall com axecant sos ulls s' arrencava per un moment la careta que s' havia posat de dona enamorada, y somrient victoriosa 'm mirava satisfeta á sos peus, freda indiferenta, fent una mueca ab los llabis com volguent dir «¡T' hi ben pescat!» ..

¡Quin desencant!... Si en aquell moment tinch un revólver me pego un tiro!...

¿Perque, generalment, las donas bonicas no tenen cor?...

SANTIAGO BOY.

UN DIA DE CAMP

A mon amich E. Jover

¿Sabs que 'm vares disgustar quan vaig veure que hi faltavas? Ves perquè no 't preparavas.... ¿perquè 'ns 'vías de deixar?

Ja sabs qu' es bonich un día sortí á fer una fontada.... ¡ey! si no surt esguerrada y en ella hi reyna alegría.

En obsequi de 'n Borrás aquesta la varem fé, y per cert no hi faltá ré com tú mateix comprendrás.

En Domenech, ¡quin xicot! tractantse d' anar á fora, ho arregla tot en un' hora sens faltar ni un plat ni un got.

Sortirem ab la *Menuda* la *Faluga* y altres cans per seguir aquells boscos grans y donals una batuda.

De conills si 'n fam trobar.... mes qu' un coch no 'n guisaria pro 'ns faltá la punteria y sols tres ne vam matar,

y aixó que per donar gossos portavam uns tocadors que jo crech son los millors tant per veu com per bons mossos.

Y 'ls cassadors.... ¡ni mustelas! En Xerra que tira bé, lo Fassina, que ho sab fé y en Font.... ¡que val moltas pelas!

En Garrafa, quina manya.... ¡Ey! per.... lligals al sarró té 'l tipo de cassadó ... y d' *hombre de la Montaña*.

Seguirem totas las voras rastrejant fins sota terra.

Voltarem per dalt la serra
bo-y-cassant un parell d'horas,
y encare que no atropella,
va vení bastanta gana
y així formant caravana
saltarem á la Portella.

Res 'viam de preparar
tant sols parar las graellas
y vinga coure costellas....
cops al bulto, y endrapar.

¡Ab en Borrás, que bé 's va!
No crech pas que á ningú amoli.
Lo mateix te fa un all y oli
que un drama de 'n Guimerá.

Assentats sobre una roca
d' aquella font deliciosa,
cregas, amich, que s' hi gosa
puig que 'l sol ni gota hi toca.

Ja 't dich que vam estar bé
com un negre en una hamaca
y fins com está en butaca
sentint al *Mestre Olagué*.

En acabat l' esmorsar
y de fer molta brometa,
varem deixar le fonteta
y al Ubach á descansar.

En lloch d' aquells altercats
entre tú y lo Garrafot,
aquest la va dá en fe 'l bot
com un nen quan trenca 'ls plats.

Mes com tots ja 'l coneixém,
ja veurás ¿qué li vols dí?
per 'n Borrás ho vam senti
que naltres ni cas ne fém.

Pro per xó seguí la broma
com pots creure y compendrás,
y 't dich noy que ab en Borrás
s' hi pot anar, es un home.

Ell va seguir la brometa
com si 'ns coneixessim d' anys,
y ab aixó tots los companys

vam passar be l' estoneta.

Lo dinar, fou hasta allá
ja sabs lo nostre sistema:
tant sols va faltarhi crema....
lo demés, tot á vessá.

Mes ¡ay! que s' acosta l' hora
de tenir de deixá 'l camp.
Sempre passa com un llamp
tot un día d' está á fora.

Carregarem lo caball,
als gossos donarem pa,
y al últim varem picá
tots alegres serra avall.

Arribarem tots plegats
qu' es la base principal,
sense haver pres ningú mal,
al contrari, ben trempats.

Y ab aquesta, adeu siau
que s' acaba 'l cartipás:
molts recados de 'n Borrás
y hasta un' altra si á Deu plau.

NOY DE LA PEGA.

2,072

Vaja, ¿no deyan que 'ls números que fan cap y
quí portan sort?

Donchs.... ja 'ls ho dirán de missas!

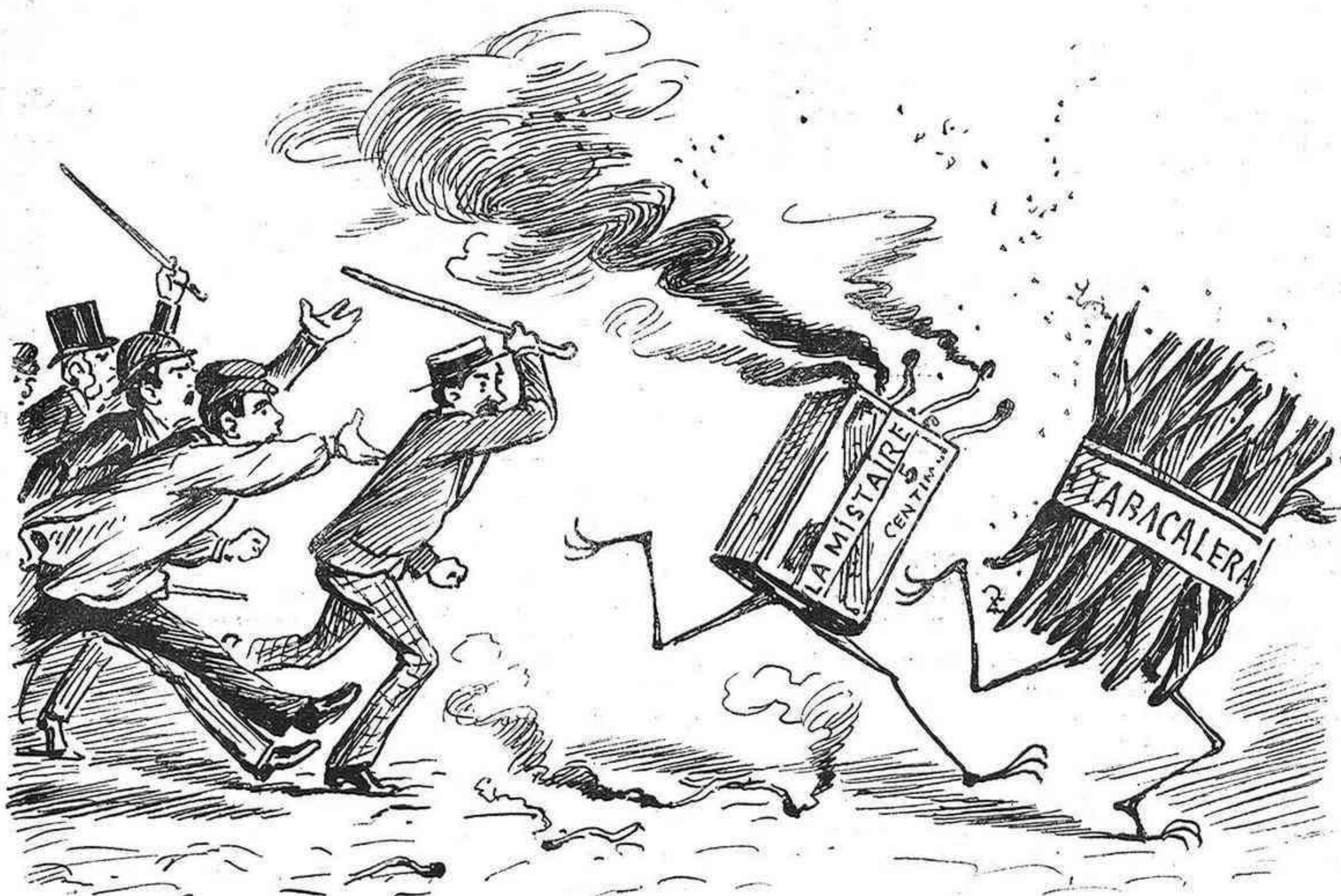
Mirinse detingudament aquest 2,072. Comensa
y acaba en dos, es cap y quí, y á pesar d' aques-
ta recomanable circumstancia ¿saben en sas entra-
nyas quína classe de verí porta?

Lo fi del món.

Es l' últim descubrimt de la senmana.

Lo món, segons noticias de bon orígen, ha d'
acabar resolta y definitivament l' any 2,072. Es lo

TIMADORS NACIONALS

—¡¡¡Agaféulos!!!

postrer plasso, la darrera moratoria: passada aquesta fetxa... no se admíten reclamaciones.

Y sembla que aquest cop la cosa té un aspecte completament formal y digne de fé.

Ja no 's tracta d'aquelles complicadas teorías en virtut de las quals se 'ns volia donar entenent que 'l món havia d'acabarse, segons uns cremat, segons altres cubert d'aygua, segons aquests esmicolat contra una estrella ab qua, segons aquells convertit en un immens mantecado...

No: ara va de debó. Los cálculs son serios y matemátichs: la solució s'ha tret com qui diu per medi dels números y 'l compás.

Un senyor Ravenstein, aritmétich ell... y desocupat ell, s'ha entregat en sos llarchs ratos de oci á una encarnissada série de cálculs, al final dels quals ha posat en clar que 'l món s'acabarà l'any 2,072.

¡No 'ns quedan sinó cent setanta vuyt anys de vida!... ¡Quin disgust pels néts dels néts dels nostres néts!

Pero lo terrible no es precisament que 'l món s'acabi, sino la manera espantosa com ha d'acabar.

La rassa humana desapareixerà l'any 2,072, morta... ¿saben de qué?

¡De fam!
Ravenstein ho demostra ab una claretat hermosíssima: son fabas contadas.

—Lo món—diu—produceix tant per l'alimentació. Cultivada tota la terra, pot arribar á produhir quant. Lo género humá aumenta cada any en tal proporció. Luego, l'any 2,072 la població de la terra

alcansará un número tan exhorbitant, que la superficie cultivable no bastará per alimentarla.

¿Qué passarà llavors? Que la gent se morirà fatalment de gana... y se acabó el carbón.

Tant si se 'n riuen com nó, la perspectiva no pot ser ja més lúgubre.

¡Morir de fam! ¡Lo género humá convertit en una inmensa comitiva de mestres d'estudi!...

Horroritza pensar en las espantosas escenas que á mitjos d'aquell any funest deurán desenvoluparse sobre la terra.

Los forns tancats, los restaurants abolits per tota la vida, la gent menjantse 'ls uns als altres: una rata un duro, un' oliva tres pessetas...

Francament ¿no es preferible morir cremat encare que sigui poch á poch y malament, com un puro de l'Arrendataria?

RECORTS DE MONTANYA.—(Croquis de M. MOLINÉ)

L'enterro del albat.

¿No val més sucumbir ab quatre metros d'aygua sobre 'l cap y sentintse entrar y surtir los peixos per las buixacas?

¿No es deu mil cops més dolça la mort ocasionada per un planeta que tropessa ab lo globo terráqueo y l'aixafa com una paca de cotó al caure sobre un ou de gallina?

L'únich que ha de consolarnos es que aixó del any 2,072 es encare una mica lluny, y que d'aquí á llavors hi ha temps per inventar alguna cosa que alimentí sense haver de menjar res.

Y de totes maneres, lo senyor Raveinstein que 'm dispensi; pero de tot lo qu'ell explica resulta que lo únich que s'ha d'acabar no es lo mon, sino la rassa humana.

De modo que si la cosa resulta certa, l'última persona que l'any 2,072 se mori, pot molt bé po-

sar en lo lloch més visible de la terra un lleterero que digui:

—Mundo por alquilar.

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES

ECOS DE LAS MONTAÑAS.—*Leyendas históricas escritas por D. JOSÉ ZORRILLA.*—La casa Montaner y Simon ha enriquit la seva *Biblioteca universal* ab aquest volum que s reparteix gratuítament als numerosos suscriptors de la popular *Ilustración artística*. Ab molta oportunitat consignan los editors que no han atinat en una manera millor de honrar la memoria del malhaurat poeta.—La obra havia sigut publicada anys enrera per la mateixa casa en una edició de gran luxu y de molt cost. Avuy l'han posat al al-

cans de las fortunas mes modestas, enriquintla ab reproduccions de las magníficas láminas al acer del gran dibuixant Gustavo Doré y ab un gran úmmero de orlas artísticas ab que apareixen decoradas totas las páginas. De manera que 'l tomo elegantment enquadrnat es molt notable.

CONTESTACIÓN á la consulta dirigida por D. Manuel de Peñarrubia á varios escritores.—Aquest Sr. Peñarrubia, director de *La Verdad* de Tortosa, trobantse sense un quarto, va consultar á un gran número de amichs y confreres de la confraria de las lletras, preguntantlos com s'ho havia de fer per arregarne alguns. Son molts y alguns de verdadera reputació en lo camp literari los escriptors que van evacuar la consulta escrivint xispejants versos, los quals reunits en un tomo ha donat á llum, l'indicat Sr. Peñarrubia.

Es una humorada de bon gust.

ALTRES LLIBRES REBUTS.—*Notas de mi guitarra* de Manuel de Peñarrubia.—Colecció de cantars escrits ab verdader coneixement de aquest género popular.

** *La Flor de la montaña*, drama original en tres actes y en vers, original de don Ramón Bordas y Estragués—Tercera edició. No hem de parlar de aquesta obra que desde l'any 71, fetxa en que sigué estrenada, vé figurant en lo repertori del *Teatro catalá*.

** *¡Tot per ella!*—Comedia en un acte, original y en vers, de D. Antoni Careta y Vidal.—Sigué estrenada ab éxit en lo *Teatro Romea* la nit del 30 de Abril últim.

N. N. N.

A UNA XINXA

Al veurer ton rostre—graciosa nineta me sento punxadas—á dintre del cor, ¿y sabs que n'es causa?—que ab una sageta me 'l punxa á diari—lo deu del amor.

¡Si tú sapiguessis—los ratos que passo quan veig lo teu garbo—anant pel carré!... no sé si dihentho—ja massa 'm passasso, tinch por d'enfadarte—y no t'ho diré.

Jo esclau de tas gracias—ab goig ne seria, joyós te daria—mon cor y 'l nom meu... mes ¡ay! lo meu onele—heréu no 'm faria y jo 'l que desitjo—es ser son heréu.

Ell diu cada volta—que parlo de boda pregantli qu'ampari—l'amor que 'm conmon:

—¡No 'm portis cap *xinxa*—fill méu, per neboda,
no 'm vinguis ab *xinxas*—que á casa n' hi ha prou!

B. BONET JORBA.

Demá dissapte es dia de moviment teatral. Tres distints teatros inauguran la temporada: 'l *Principal*, *Romea* y *Catalunya*.

La companyia de la Tubau, en lo primer, s' inaugura posant en escena l' obra de Dumas *Francillon*. *Romea*, qual companyia s' ha reforçat ab la Carlota Mena, proporciona á aquesta artista ocasió de presentarse ab *Adriana Lecouvreur*, y acaba de donar interés á la funció inaugural ab l' estreno de una comedia en un acte de 'n Soler de las Casas, titulada *La font de 'n Bori*. Y finalmeat *Catalunya* presenta á la Lucrecia Arana, una de las pocas tiples de primera categoria no coneguda encare á Barcelona, la qual apareix ab *La Indiana*, obra que sigué escrita pera ella y ab l' antiga sarsueleta *El Grumete*, que es una producció de proba per una artista.

Tots tres teatros han publicat llargas llistas de produccions per estrenar. ¿Veuran totas ellas la llum de las *condilejas*?

Un altre teatro que fa també grans preparatius pera inaugurar la temporada de hivern es el Liceo. Lo Sr. Bernis desde Italia ha telegrafiat lo nom dels artistas que han de compondre la companyia, y aquesta resulta de *primo cartello*.

Ab tot aixó 'ls aficionats á espectacles teatrals no 's queixarán aquest any per falta de alicients.

TIVOLI

Lo benefici del mestre Perez Cabrero, va valer al popular director una gran entrada y molts regalos. Además de l' opereta *Miss Robinson*, cada dia mes aplaudida, la Montilla Ruanova va cantar l' aria de las joyas del *Faust* ab molta afinació, y 'ls Srs. Carbonell y Visconti van lluhirse de veras entonant lo briós duo de *I Puritani*.

Dillúns la societat coral d' Euterpe donará l' últim concert de la temporada, á benefici del séu mestre director D. Joan Goula (fill), que ab tan acert manté sempre viva la tradició del gran Clavé, representada per *Euterpe* ó siga per la primera societat que creá l' immortal músich poeta.

NOVEDATS

Un ballo in maschera obtingué una interpretació molt ajustada, sobresortint la Sra. Caroli que demostrá ser una artista de categoria y 'l barítono Sr. Mestres que cada dia fá nous progressos en la carrera lírica. L' obra trobá además molt bons intérpretes en las Sras. Boasso y Wermez y en lo tenor Ottaviani. Per tots ells tingué aplausos el públich que omplía 'l teatro.

Dimars va posarse *Poliuto* de Donizzetti. L' obra es del repertori vell, y la concurrencia escassejava. No obstant la Sra. Aymó vá sortir molt ayrosa en lo séu empenyo, lo tenor Ottaviani va tenir moments felissos y 'l Sr. Mestres en lo paper de *Severo* va conquistar grans y merescuts aplausos.

Lo jove Sr. Goula en la direcció de l' orquesta demostra ser un digne fill del séu pare.

GRAN-VIA

Continúa la tanda de sarsuelas xicas. Dimars vá donarse una funció á benefici del Sr. Güell, autor de l' afortunada parodia *El duo con la sultana*.

JARDI ESPANYOL

Continúa vivint á expensas de las obras mes celebradas del repertori, tals com *La Bruja*, *La guerra santa*, *Jugar con fuego*, *La Mascota*, etc., etc.

Y de gent no 'n vulguin mes.

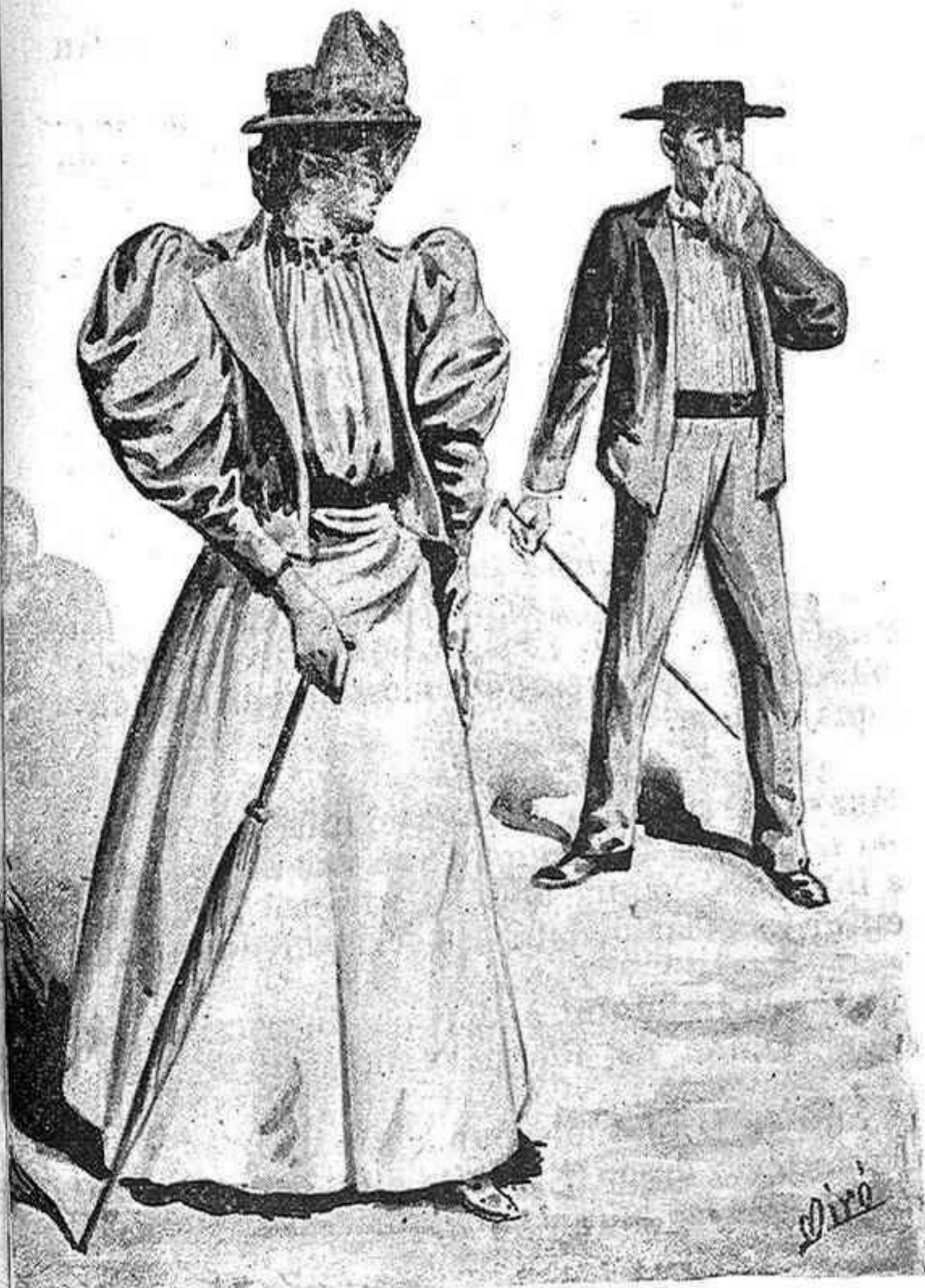
ECONOMIAS (?) MUNICIPALS

—Cada un costa trescents cinquanta duros
—Ja es suma que fa pes.

Pero aquests caballets ¿per qué serveixen?
—No serveixen per res.

BO Y DOLENT

—¡Quina xicota mes caya!
Es lo que 's diu de *mistó*.
Pero en cambi al acostars'hi
¡cristina, quina pudó!...

CIRCO EQUESTRE

S'ha estrenat una nova pantomima titulada: *El Conde del Venadito ó el ataque de Melilla*.

Lo públich hi riu d'alló mes.

Y la veritat es qu'entre la pantomima real que á últims del any passat vá representarse al Africa y la que avuy se representa al Circo Equestre, aquesta última es mes discreta, y sobre tot, no resulta tan cara com aquella.

N. N. N.

LO COLOR DE TAS GALTAS

Quan tenias divuyt anys
que verje de desenganys
ab ta mare passejaves,
era tant lo teu candor,
que al sentir parlar d'amor
desseguida enrajolaves.

Vas casarte, y poch á poch
s'anaren tenyint de groch
tas galtetas de rosella.
No mes de bon dematí
quan t'alsavas de dormí
feyas la cara vermella.

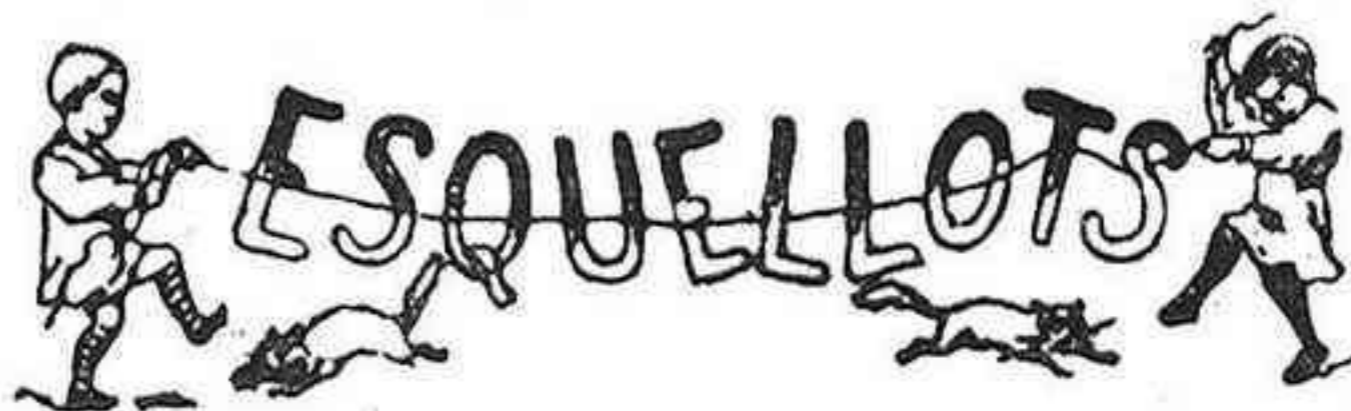
Viuda, jove y sense ofici,
vas llensarte al mar del vici
posant de relleu tas faltas.
Y es cosa certa y segura

que únicament la pintura
lográ enrogirte tas galtas.

Dels tractes ab certa gent
vas treuren un pretendent
industrial sense interessos,
taruguista y jugador
que 't dona á la fás color
omplintela de revessos.

Mes avuy que ja ets masella,
que ni 'ls topos te fan mella,
que no tens d'honra ni un brí,
morts tos sentiments estétichs
te quedan sols per cosmétichs
l'ayguardent, lo rom y 'l vi.

FOLLET.

Un dato desconsolador.

A últims de juliol del present any se passá comptes de la cantitat total que 's devia als mestres d'estudi d'Espanya, resultant acreditar aquests infelissos 9 milions y pico de pessetas.

¡Quanta miseria y quanta gana no representa aquesta xifra!

Crech imposible que 'ls noys d'estudi aprenguin res, tenint uns mestres tan endarrerits de aliments. L'única cosa en tot cas que apendrán será á fer badalls, no passant de la lletra A...a...a...a...

Y ho apendrán sense cap esforços perque 'ls badalls s'encomanan.

**

A pesar de tot, encare hi ha un número bastant regular de mártirs de l'ensenyansa, que tenen humor per reunir-se en assamblea á Pontevedra, á Valladolid y á Vitoria.

Un dels temas mes interessants que aquests congressistas podrian posar á discussió, fora 'l següent:

«Determinar ab exactitut y precisió quin gust tenen los llenguets.»

Estich segur que la mesa del Congrés, diria:

«Lo donar dictámen sobre aquest tema correspon á la secció de *prehistoria*.»

Continúa la ratxa de recreos tauromáquichs.

Fá poch dias, á la plassa de Murcia, l'espasa *Mancheguito* rebia una caricia al ventre de alguns centímetros de profunditat, y 'l seu company *Mae-ra* donava un parell de tamborellas en l'ayre sense mes conseqüencias desagradables.

**

Fets pel mateix estil se repeteixen á cada instant, de manera que 'ls toreros al resá 'l pare-nostre, en lloch del pa, demanan ja la banyada de cada dia.

Y no es que 'ls *diestros* que avuy corren ne sá-pigan menos que 'ls de altres temps, no senyors: los toreros no han degenerat. Lo que hi ha aquí es que 'ls toros han après, y aixís com avants embestian ab los ulls tancats, ara aremeten ab la vista molt oberta:

¿Qui es avuy dia que no obra l'ull?

Quan poch després de la mort del poeta Zorrilla,

's parlava d' erigirli un monument, en una plassa pública, tinch present que diguerem:

—En vista de que la viuda del gran poeta nacional está casi cega y completament pobre, ab aixó del monument podrá realisar-se una bona combinació. L' estátua de Zorrilla figurará sobre 'l pedestal, y en tant la seva viuda podrá asseure's á la grada, implorant dels transeunts una limosna.

* * *

Aquest cas en certa manera ha arribat. Per més que 'l monument al immortal poeta, cantor de las glorias nacionals, per ara no s' aixeca, la seva pobre viuda, per viure ha rebut com ausili, una edició de algunas composicions del seu espós, triadas y publicadas per l' Academia espanyola, que ha fet ab aixó un' obra verdaderament benéfica.

Lo volúm s' expen á una pesseta en totas las llibrerías.

¡Quina tristesa!... ¡Tant pródich que sigué 'l poeta en esparramar á mans plenas los tesoros del seu geni!

¡Y quina vergonya per Espanya, si 'l públich no s' apressura á agotar aqueixa edició!...

¿Qué no ho saben?

Las fronteras de Catalunya s' han aixamplat.

Si tothom creu que Fraga es una població aragonesa, cap de partit partanyent á la provincia de Huesca, tothom s' equivoca.

Y la proba es que *La Renaixensa*, cada vegada que publica una correspondencia de Fraga, l' enclou en la secció de *Catalunya*.

Ja veuen si fan progressos los amichs de *La Renaixensa*: ab bèn poch esforç han tirat enllá las fronteras de Catalunya per la part de ponent: sense moures de casa han conquistat... *uns quants cufins de figuetes*.

Han transcorregut tres anys de l' inundació de Consuegra, y fins ara no s' ha recordat lo govern de concedir la creu de beneficencia de segona classe al periodista D. Pere Bofill, en atenció als serveys pretats á las víctimas de aquella catástrofe.

Y 'l duret ha surtit á la *Gaceta*, un mes després de la mort del agraciat.

* * *

Per recompensar als governants espanyols que cometen aqueixas etzegalladas s' hauria de crear una condecoració especial.

Qu' en mon concepte podria ser *la gran creu de donya Juana la loca*.

Acaba de reformarse 'l quadro de assignaturas de segona ensenyansa, de manera que además de las que fins ara hi havia establertas s' haurán d' estudiar dos anys de Caligrafía (vinga fer rasgos y lletras perque las fillas de las dispeseras pogan brodarlas); quatre anys de dibuix (y vinga fer si convé la caricaturadel catedrático); y quatre mes de gimnástica.

Aquesta assignatura, al meu entendre es la mes convenient, útil y oportuna.

Perque aixís com fins ara han governat els que han tingut mes picardia, 'l orvenir pertany als que tinguin millors punys.

L' espasa Guerrita 's nega á torear á la Plassa de Madrid escamat per la mort del Espartero, qui sigué víctima de las exigencias de aquell públich.

Y la Guerrero encare que voldria treballar á Madrid, no pot, perque fins qu' estiguin acaba las

las obras que s' están fent al Teatro Espanyol n' hi ha per alguns mesos.

Y tant la Guerrero com en Guerrita, treballarán exclusivament á provincias.

A Madrid per ara no s' hi quedarà á treballar ningú mes qu' en Lopez Dominguez, ministre de la *Guerra*.

Ab l' actual invasió de frares qu' están empastifant de convents tot Catalunya y en especial Barcelona y las poblacions del Plá assegura un periódic, que fins D. Jaume passa 'ls grans apuros del sigle veyentse obligat á adelantar l' época de imposar ordres sagradas als seminaristas per falta de clero parroquial.

Ja veurán com l' epidemia frayluna que tantas víctimas ha causat entre 'ls professors seglars, acabarà fins ab los capellans, impossibilitats de ferlos la competencia, perque mentres los frares viuen en comunitat, los reverendos mosséns han de mantenir majordona.

* * *

¿Cóm se curará aquesta invasió infecciosa?

Casi no queda altre remey que valerse del sistema inventat per un sabí metje francés, qui preten curar totas las malalties per medi de la música.

Lo microbi frailú únicament pot destruhirse per medi del himne de Riego suministrat á grans dóssis.

Si jo fos de D. Jaume, publicaria una pastoral, manantlo tocar desde 'l próxim diumenje per las orgas de totas las iglesias de la diócesis.

Es molt notable l' estátua en bronze destinada á figurar en l' escala de la Biblioteca Arús próxima á inaugurar-se y, exposada avuy en lo Saló de *La Vanguardia*.

Dita estátua es una reproducció de la que figura en tamanyo colossal á l' entrada del port de Nova York representant *La Llibertat illuminant al mon*. En lo siti á que vá destinada representarà *La Llibertat illuminant la Biblioteca legada á Barcelona per un ciutadà verdaderament democrata*.

L' obra ha sigut reduhida pel distingit escultor Sr. Fuxá, y treballada magistralment en bronze, á pich de martell, per l' artífice italiá O. L. Razzanti, vehí de Gracia.

Per la present s' invita á tots los nostres amichs y coloboradors, tant escriptors com artistas, á pendre part en l' *Almanach de la Esquilla de la Torratxa per l' any 1895*.

Fins al dia 6 del próxim octubre tenen temps per enviar los traballs ab que 's dignin afavorirnos, advertint que com mes prompte 'ls remetin, mes gran favor ens farán.

Y á tots, gracias anticipadas.

A Sitjes un de aquests dias las olas estaban enfurrunyadas y rebotian contra la platja ab verdadera rabia.

Pero com si volguessen pagar per endavant lo mal que poguessen fer, varen comensar á escupir monedas y mes monedas, entre las quals n' hi havia algunas d' or.

No será extrany qu' en lo successiu, á tot home de carácter generós, se li digui:

—Ets més rumbós que 'l mar de Sitjes.

L' autor d' *Ensaig general* ha publicat una divertida lamentació que fa digne pendant ab aqueixa famosa obra.

LA MERCÉ SENSE FESTAS

—Y donchs, senyor Arcalde ¿que no 'm fa cap obsequi aquest any?
 —No pot ser: ens ho hem gastat tot en fieras... ¡Si vol algun carmetlo!...

D'ella 'n venim á deduir, que lo que aquest senyor voldria es que nosaltres ens posessim á discutir ab ell.

Ho sentim molt, pero no 'ns es possible compláurel. Aixó seria ja donarli l' alternativa; y, la veritat, no está encare l' autor d' Ensaig general en lo cas de poguerla pendre.

Cassat al vol en un tranvía.

Puja un jove y 's queda dret á la plataforma; pero com al interior hi ha encare alguns assientos vacants, el conductor li diu:

—Senyoret, ja pot assentarse.

Y 'l jove contesta:

—No, gracias: porto molta pressa.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—An-ti-pá-ti-ca.
- 2.ª ID.—Pe-lo-ta-ri.
- 3.ª ANAGRAMA.—Cinta—Canti.
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—Sant Andreu de Palomar.

- 5.ª TERS DE SILABAS.—DO NA TO
NA SSA RI
TO RI BI
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Tandilero.
- 7.ª CONVERSA.—Carlota.
- 8.ª GEROGLÍFICH.—Per xich pilar no cau la casa.

XARADA

I

En lo barri de Total
 ni habita una madrilenya
 que no té res de riffenya
 plena de garbo y de sal.

Lo séu nom es el de Estrella
y fa uns bunyols tan rebons
qu' en mes de quatre ocasions
hasta 'm menjaría á n' ella.

Hu cara es tot un portento
de bellesa sens igual
y per ella mes d' un ral
en bunyols gastar consento.

L' altre dia abbons intents
á la *quatre-hu* 'm dirigia
d' ella, per veure s' hi havia
uns quants bunyols ben calents,
quant de prompte una *tres-quart*
m' atura y 'm diu així:

—¡Vosté que 's pensa de mi!...
Soch *tres-hu*, pro Deu 'l en quart
de quan estích enfadada
qu' encar qu' estích impedida
me jugaría la vida
sols per un cap d' arengada.

—Jo, senyor, soch de la nena
la tia; sa mare 'm deya
quart-hu-segona y 'm feya
al dí aixó sentir gran pena.

Va morí en la primavera
de sa vida, y un tinent
del renombrat regiment
de *Dos-girat-tres-primera*
que ab molt de goig l' estimava,
vingué al enterro, y nerviós
á cops de sabre, 'l talós,
no mirant á qui 'ls donava
me pegá en aquesta part;
desde aquell moment malvat
tot lo mon m ha anomenat
segona-tercera-quart.

Jo per fi me vaig venjar
de aquell militar traidor,
una nit de la tardor
ab bróquil me 'l vaig menjar.

Ab aixó ja sab lo que
ha de fer, mudí d' intent,
si segueix impertinent ...
inada ... que me 'l menjaré!

Vaig pensar—Que li dirás
á aquesta gran ... xafardera,

si 's creu que á la bunyolera
jo li estích tirant lo *Uas*.

Vaig dirli—Te grans rahons;
quedis ab la bunyolera
los bunyols y la pastera
que no estích per mes cansons

EMILIO SUNYÉ.

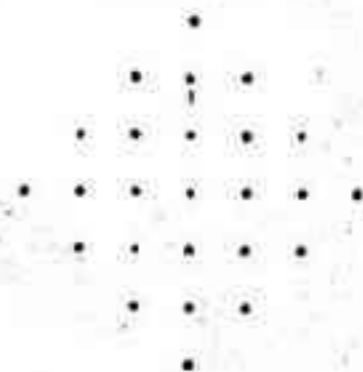
TRENCA-CLOSCAS

ES MONA DE RAL

Formar ab aquestas lletras lo nom de una pessa catalana.

UN MASQUEFÍ.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part de la persona.—Tercera: idem.—Quarta: Joch.—Quinta: Carrer de Barcelona.—Sexta: número.—Séptima: vocal.

T. y As.

GEROGLIFICH

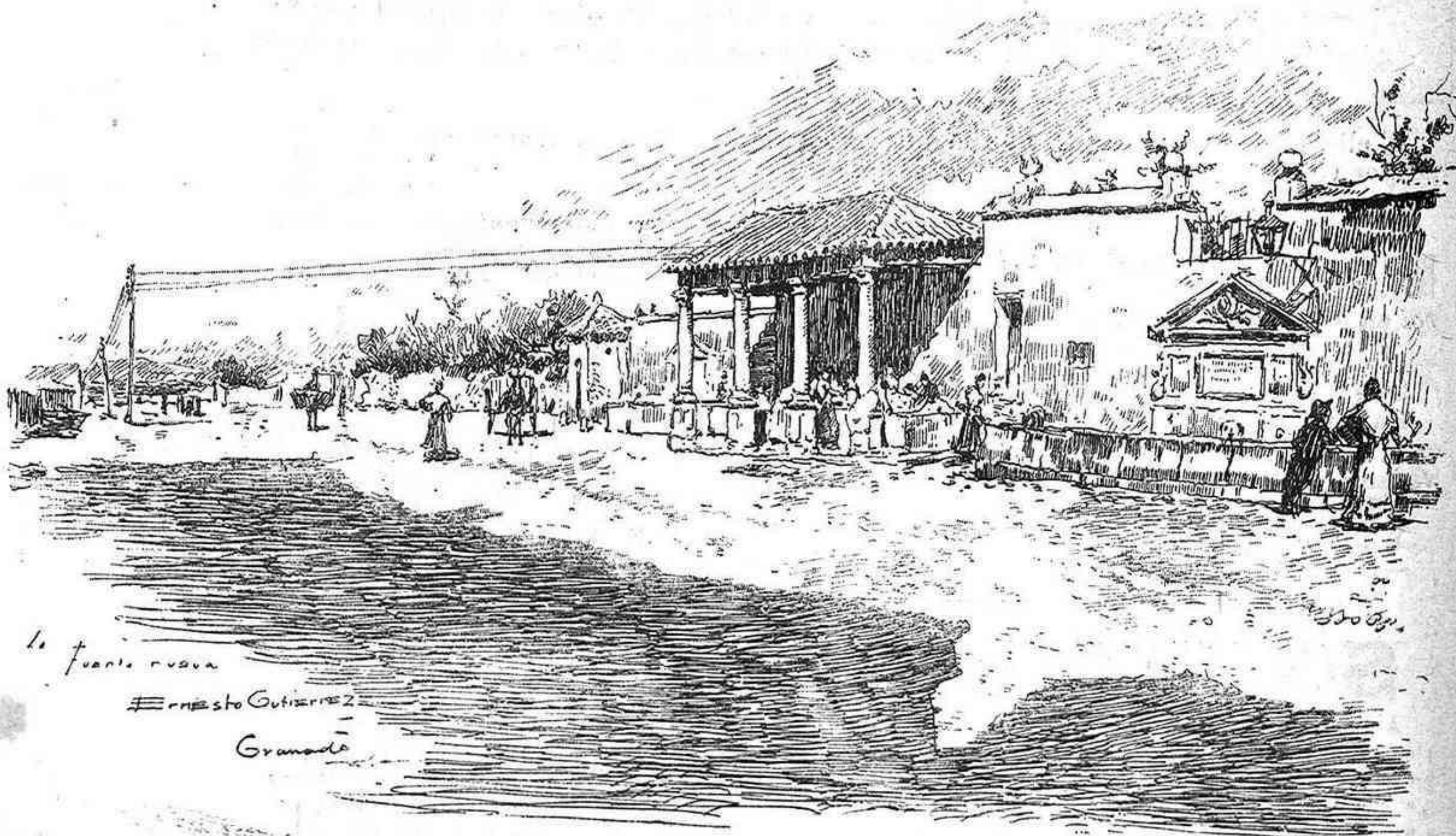
×
V E L L S
LA
VERA

NOY DE SANS.

Avis particular.—Sr. D. J. M. R. Acceptém ab gust lo séu oferiment, per mes que prefeririam enténdrens de paraula, pera major facilitat en la satisfacció del seu desitj qu' es el nostre.

Barcelona.—A. López Robert, impresor —Asalto. 63

NOTAS GRANADINAS

La font nova.

LÓPEZ-EDITOR, Rambla del Centro, 20, Librería Española, Barcelona.—Correo: Apartado núm. 2.

COLECCION Diamante

OBRAS POÉTICAS

DEL POPULAR ESCRITOR

D. Ramón de Campoamor

(de la Real Academia Española)

Doloras, cantares, humoradas, fábulas,
poemas, pequeños poemas, poesías varias,
etc., etc.

Contienen **886 composiciones** con más de
44,500 versos!!!

Forman 12 tomos de 200 páginas cada uno, de tamaño octavo menor, encuadernados con variadas y ricas cubiertas al cromo, distintas para cada volumen, dibujos de **M. Moliné**.

Precio de cada tomo 2 reales.

TOMOS QUE ACABAN DE SALIR A LUZ

El licenciado Torralba		1 tomo
Poesías y Fábulas	1. ^a serie	1 tomo
Poesías y Fábulas	2. ^a serie	1 tomo

Tomos publicados de la Colección Diamante

1. ^o Doloras, 1. ^a serie	1 tomo	7. ^o Colón, poema	1 tomo
2. ^o Doloras, 2. ^a serie	1 tomo	8. ^o El Drama Universal, poema t. 1. ^o	1 tomo
3. ^o Humoradas y Cantares	1 tomo	9. ^o El Drama Universal, poema t. 2. ^o	1 tomo
4. ^o Los pequeños poemas, 1. ^a serie.	1 tomo	10. El Licenciado Torralba	1 tomo
5. ^o Los pequeños poemas, 2. ^a serie.	1 tomo	11. Poesías y Fábulas, 1. ^a serie . . .	1 tomo
6. ^o Los pequeños poemas, 3. ^a serie.	1 tomo	12. Poesías y Fábulas, 2. ^a serie . . .	1 tomo

NOTA: Todo el que desee adquirir cualesquiera de dichas obras, enviando el importe en libranzas del giro mútuo, ó sellos de franqueo al editor López, Rambla del Centro, 20, Barcelona, las recibirá á vuelta de correo franco de porte. No se responde de extravíos, si no se remite además 0'75 de peseta para el certificado.

LOS SET PECATS CAPITALS

(Per F. URGELLÉS.)

Contra superbia, humilitat.

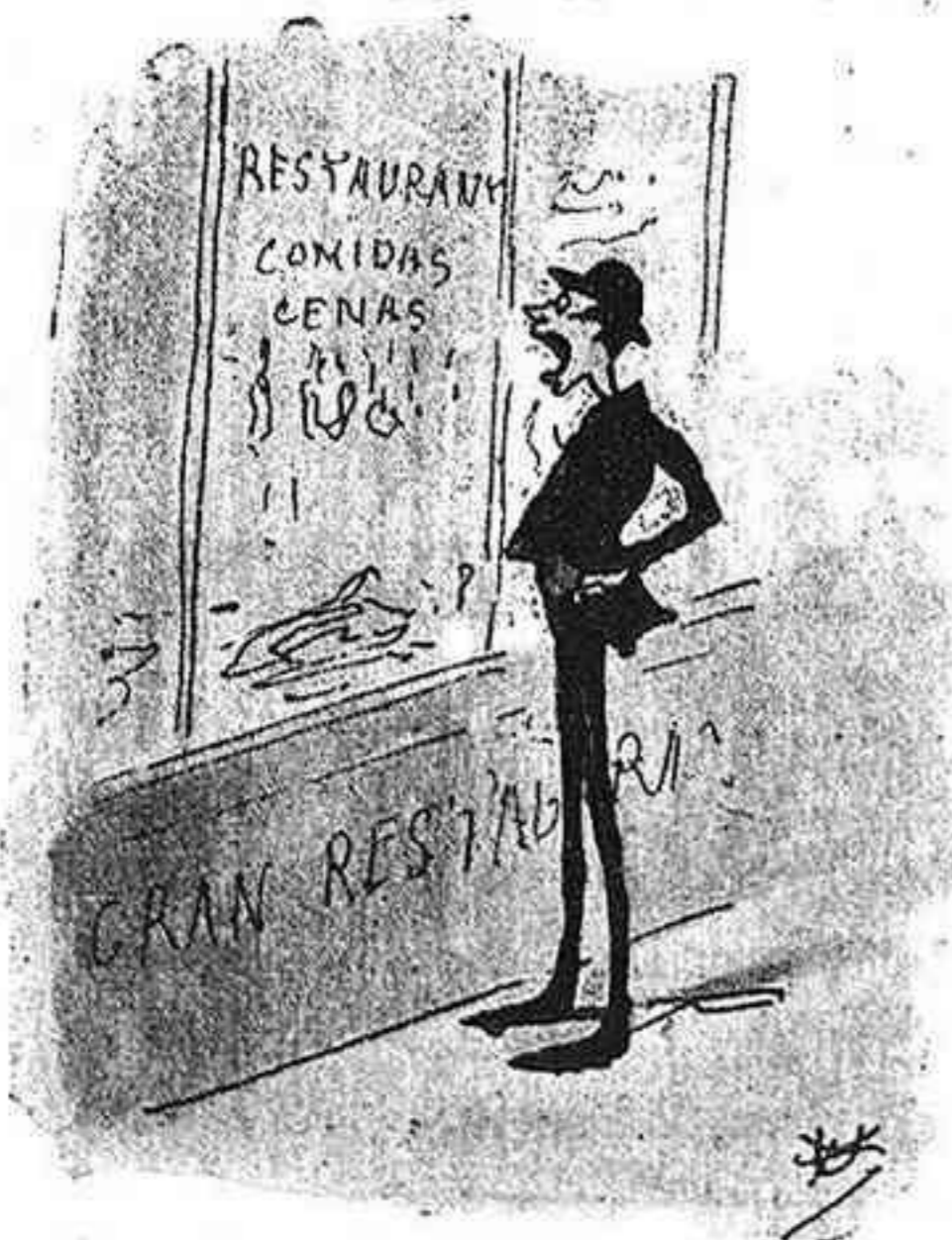
Contra avaricia, lliberalitat.

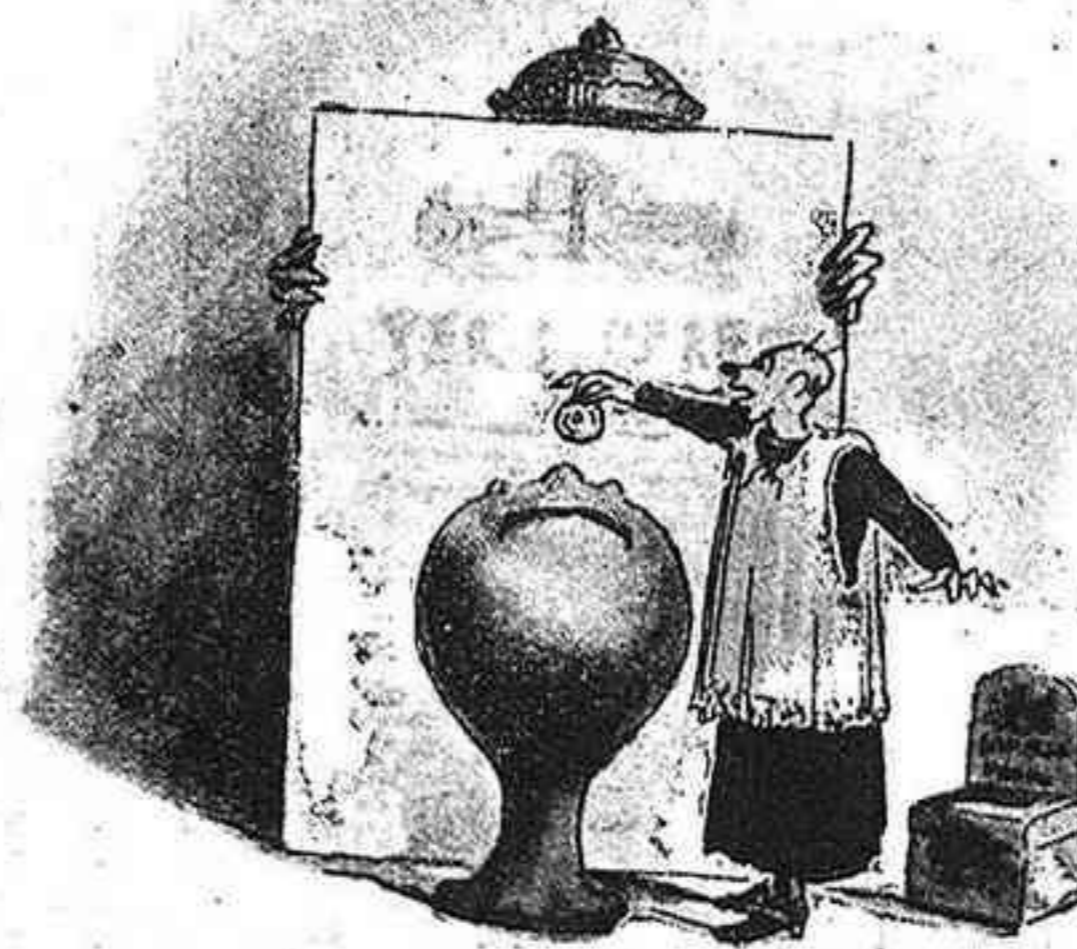
Contra luxuria, castetat.

Contra ira, paciencia.

Contra gula, abstinencia

Contra enveja, caritat.

Contra peresa, diligencia.